

Moje jméno je Jan Janda, narodil jsem se 4. 11. 1948, to je v první polovině 20. století a narodil jsem se v Říčanech u Prahy.

Je nejmladší ze tří dětí a kvůli velkému věkovému rozdílu si nebyl se sourozenci moc blízký. I tak na dětství vzpomíná s úsměvem.

Spíš jsme v dětství jako kluci prožívali lítání na ulici, po lese, protože v té době samozřejmě nebyly žádný takovýhle instrumenty jako máte teďko, telefony. Vystačili jsme si prostě s prakem a běháním venku a hráním kopaný a tak dále.

Přestože byl velmi nadaný žák, málem se kvůli komunistickému režimu nedostal na střední školu.

A když pak přišel ten rok, kdy, tedy jako z deváté třídy jsme měli jít na střední školu, tak se k tomu vyjadřovali teda nejenom škola, ale taky třeba uliční výbor komunistický strany. A výsledek toho bylo to, že mi napsali takový krásný doporučení v uvozovkách.

Měl ale štěstí a všechno dobře dopadlo.

Můj táta protože byl právník, tak byl prostě erdovanej a psal furt prezidentu republiky, panu Novotným tenkrát. Načež, vzhledem k tomu že přece jenom se už blížil ten rok 67-68, kde se jako uvolňovalo to politické napětí, tak nakonec teda posledního srpna, to je, když už nastupovali všichni ostatní na střední školu, tak mi by bylo prezidentskou kanceláří sděleno, že se můžu účastnit výjimečně přijímacího pohovoru na průmyslovou školu v Dušní ulici.

Události roku 68 měl doslova z první ruky.

Toho 21. srpna ráno, jsem byl ze Říčan do Prahy teda na tu brigádu, no a už v tom vlaku začal jsem vidět jak nalítávají nízko ty letadla, který sem valily prostě na Ruzyň a přivázely sem tanky a ozbrojence a tak dále.

Tím to pro něj ale neskončilo.

Protože jsem byl mladej a zamilovanej do jedné dívky, která v té době zrovna byla v Německu a toho 21. srpna jsem měla vracet, vlakem na Smíchovský nádraží, tak jsem si ji chtěl samozřejmě jít naproti, ale na všech mostech pražských byli obsazený tankama ruskýma, nebo to byly armáda Varšavský smlouvy, tak to byl kdekdo, šikmooký a já nevím který. My jsme se třeba vůbec když jsme chtěli diskutovat tak jsme se nedomluvili s někým ať ti chodci na nás koukaly jako vůbec nerozuměli, rusky jsme na ně samozřejmě mluvili. No a tak jsem se snažil nakonec přes železniční most na Smíchově se dostat prostě na druhou stranu, a narazil jsem tam na vojáčka. A ten mi takhle vypálil celou salvu nad hlavou a už jsem páčil pryč.

Jeho vzkaz dnešní generaci je velmi netradiční.

No to je strašně těžký, co bych vzkázal, no. Já si myslím že si poradíte sami aniž bych vám cokoliv vzkazoval.